

Vi vil allerede nu bebude, at i det omfang, det er muligt, vil vi stille ændringsforslag til lovforslaget, således at elektronisk hjemme-fængsling også bliver en mulig afsoningsform. Naturligvis ikke for de forbrydere, der har begået personfarlig kriminalitet. Det er klart. De skal selvfølgelig spærres inde.

Så er vi meget utilfredse med, at ministeren ikke har haft mere hård på brystet end tilfældet er i forhold til spørgsmålet om aktindsigt. Vi havde gerne set efter de mange debatter, der har været i Folketinget om aktindsigt, at ministeren havde taget skridtet fuldt ud og sagt: Det nytter ikke noget, at de indsatte har aktindsigt. Det nytter ikke noget, fordi vi jo ved, at der kører et spil mellem de stærke og de svage fanger. Vi ved, at de stærke fanger netop på grund af aktindsigten kan holde de andre fanger og personalet for den sags skyld i et, om jeg så må sige, jerngreb og dermed forhindre, at den sanktion, de burde have på grund af deres handlinger, udebliver, fordi ingen tør sige noget.

Det er stærkt problematisk. Det bør være sådan i fængslerne, at alle afsoner under ordentlige og anstændige og værdige forhold og ikke, at nogen på grund af en aktindsigtsmulighed kan tyrannisere andre indsatte og kan tyrannisere personalet i vores anstalter. Det duer ikke.

Så er der hele spørgsmålet om prøveløsladelse, hvor ministeren nu lægger op til, at for dem, der er idømt livstidsstraf, skal man efter 12 år tage spørgsmålet op til fornyet vurdering, og hvis man dér bliver enige om, at man vil fastholde, at vedkommende skal sidde fængslet, så skal man med jævne mellemrum derefter tage spørgsmålet op igen og igen og igen.

Det finder vi er problematisk, for hvad er det egentlig, man gør? Man går jo egentlig ind og siger, at de dommere og de nævninge, der i sin tid besluttede, at der her skulle idømmes livsvarigt fængsel, tog fejl. Det er jo rent faktisk det, man gør ved den nye dom. Man siger, at den første dom var en fejltagelse, vi beklager meget, undskyld! Nu skal du nok blive løsladt.

Men den første dom var vel den rigtige? For hvis ikke den var rigtig, var den vel blevet anket, appelleret, omstødt. Det blev den ikke. Det var den rigtige straf. Det var den rigtige sanktion. Og når man idømmer fængsel livsvarigt, så må det være fængsel livsvarigt. Ellers skal man lade være med at gøre det. Jeg tror, at domstolene godt ved, hvad det er, de gør, når de gør det, og derfor skal man selvfølgelig fast-

holde, at livsvarigt fængsel er livsvarigt fængsel.

I andre sager, hvor der er mulighed for prøveløsladelse, har vi i Frihed 2000 den opfattelse, at det er en god mulighed første gang, men også kun første gang. Vi kan ikke begribe, hvordan man til en forbryder, der fire, fem, seks gange tidligere har været prøveløsladt, og hver gang har begået fornyet kriminalitet, så også syvende gang siger, at vi også prøver at løslade vedkommende denne her gang, fordi det jo kunne være, at det var med til at resocialisere vedkommende. Det kan jo være, at vedkommende ikke begår fornyet kriminalitet.

Altså spørgsmålet er: Hvor naiv har man lov til at være? Den person har bevist igen og igen, at vedkommende ikke kan tåle at blive prøveløsladt. Så lad dog være. Så lad dog være med at prøveløslade. Og derfor er vores forslag, at prøveløsladelse skal være en mulighed, men det er kun en mulighed, man har én gang i sit liv, og hvis man misbruger den mulighed, så har man misbrugt den, og så kan man ikke få lov til det igen.

I øvrigt er sanktionsmulighederne og sanktionsvalget i forhold til vilkårsovertrædelser, når man er prøveløsladt, jo alt, alt for slappe. Det er så slapt, at de, der bliver prøveløsladt, jo nærmest er ligeglade med, om de overtræder vilkårene, og det duer selvfølgelig ikke. Det skal have mærkbar konsekvens, hvis man overtræder vilkårene under en prøveløsladelse.

Det samme gælder med hensyn til fornyet kriminalitet, når man er prøveløsladt. Det fremgår af paragrafferne, at domstolene kan vælge at se bort fra den reststraf, man faktisk har, og kun give en dom for det nye forhold. Hvad er formålet så med, at man bliver prøveløsladt med betingelse om, at man skal opføre sig ordentligt? Intet. Absolut intet. Og derfor skal den type formuleringer selvfølgelig luges ud af lovforslaget, inden vi når frem til en tredje behandling.

Hvis man vil overtræde vilkårene, så er det direkte tilbage til afsoning. Hvis man begår fornyet kriminalitet, så er det direkte tilbage til afsoning, plus at den straf, man får oveni, selvfølgelig skal afsones i forlængelse deraf. Det vil være det eneste rimelige og det eneste rigtige, det vil være klare konsekvenser.

I øvrigt er det jo i forhold til vilkårsovertrædelserne, også i andre sammenhænge med udgange, orlov osv., slet ikke sanktion nok. Det er